Y. Ergündoğan tarafından bağışlanmıştır TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 39 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 2.1.1978

DİSK GENEL KURULU NEYİ KANITLADI?

1977 yılının son günlerinde toplanan DİSK Genel Kurulu Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktasını oluşturur. Bu Genel Kurul'da DİSK yönetimi değişti. Sosyalizm davasına sahip çıkan TİP kuruculuğundan gelme bir genel başkan yerini iki kez CHP milletvekilliği yapmış olan yeni genel başkana devretti. Yürütme Kurulu'nda da CHP'liler ağır basmaktadır. Kısaca Genel Kurul «ilerlemeci» diye nitelendirilen solun bir kesimi ile CHP'nin temsil ettiği «sosyal demokrasi» arasında oldukça sert bir mücadeleye sahne oldu ve sonunda «sosyal demokrasi» üstün geldi.

Eski Genel Başkan Kemal Türkler olsun yeni Genel Başkan Abdullah Baştürk olsun bir «nöbet devretme»den söz ediyorlar. Mesleki anlamda bu bir nöbet devretme sayılabilir. Bir sendikacı lider bir başka lidere başkanlığı devretmiştir. Ama siyasal anlamda böyle değildir. Nöbeti devreden başka, nöbeti devralan başka siyasal akımların izleyicileridirler. Biri son yıllardaki tutum ve davranışlarıyla sosyalist hareket içindeki bir sağ fraksiyonun etkisinde olduğunu kanıtlamıştır, öteki sosyalist hareket dışında bir kimsedir. Proleter devrimci açıdan ikisi arasında uzun boylu fark olmadığı iddia edilebilir. Üstelik köken bakımından her ikisi de Türk-İş'in temsil ettiği ABD emperyalizminin dayatması sendikacılığa tepki niteliğinde akımın adamlarıdırlar. Ancak gene de bir Türkler ile bir Baştürk arasında bir kurulu düzen partisine angaje olup olmama bakımından farklar vardır.

Şunu da belirtmeden geçmeyelim, işçi sınıfı hareketi tarihinde ayağı gerçekler toprağına basan ve kitlenin nabzını elinde tutabilen yetenekli bir sosyal demokrat sendikacının, bazı durumlarda ayağı gerçekler toprağından kesik bir fraksiyonun etkisinde o fraksiyonun klişe tekerlemelerini sıralamayı devrimcilik sanan bir «sosyalist» sendikacıdan işçi sınıfının çıkarları açısından daha yararlı olabildiği görülmüştür.

(Devamı 3. Sahifede)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Süleyman ASLAN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok. No: 6/12
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 aylık 60 Lira
Yurt dışı: İki katıdır.

Son Baskı Tarihi:
30.12.1977

İÇİNDEKİLER

DİSK GENEL KURUL'U NEYİ KANITLADI? 1
M. Belli'nin Konuşması 4
Şarlo Öldü 4
MISIR'IN KARA KASIM'I 5
Milli Demokratik Devrim Üzerine - 2 ... 7
TERİMLER - KAVRAMLAR:
Revizyonizm - Oportünizm 11
«Üç Dünya Teorisi» Üzerine
İFLAS HALİNDE BİR TEZ 13
AP - CHP Koalisyonu Çözüm Değildir ... 16

MARİFET!

Almanya'nın Essen şehrinde 3.12.1977 tarihinde; hasılatı Maden-İş'in grevde olan üyelerine verilmek üzere Ruhi Su'nun katıldığı bir gece vardı.

Organizeyi «ilerlemeci»ler yapıyordu. 1000 kişilik salon da yüzlerce görevli vardı.

Mesleki seminer dönüşü 30 kişilik bir öğretmen grubu bu geceye geliyor, biletlerini alıp salona giriyorlar. Bir görevli kendisine verilen talimat gereğince bir bayan öğretmene yaklaşıyor, «Seni dışardan çağırıyorlar» diyor. Hemen etrafını 20-30 kişilik bir görevli gurubu ile çevirip tartaklıyarak dışarı çıkarıyorlar. Ne oluyor diye soranın hemen üzerine giderek, «Otur oturduğun yerde, yoksa seni de dışarı atarız,» teh ditlerini savurmaktadırlar.

Peki bunlara sebep nedir?

Sebep bu öğretmen arkadaşın onların görüşlerinde olmayışıdır. Evet arkadaş şablonculuğa karşıdır. Kendi öz gücüne güvenmektedir. Onun devrimci anlayışında hazır reçete beklemek yok - tur, kendi yaratıcı gücünü ortaya koymak vardır. Böyle bir düşünceye sahip kimse, onlar için tehlikelidir.

Neden?

Çünkü gerçeklerin ortaya çıkmasına çalışmaktadır.

Herkesi işçi sınıfına ihanetle suçlayan «ilerlemeci»ler; işçi derneğine işçiyi sok mamaktadır, aynı şekilde, iş çi kurultayına kendisi gibi düşünmeyen sendika temsilcisini sokmamakta, 1 Mayıs mitinglerini tekeline almak istemekte.

Bu durumda işçi sınıfına ihanet eden biri varsa o'da açıkça kendileridir.

Bundan sonra Ruhi Su, yapacağı gecelerin organizasyonunu ilerlemecilere ver diği takdirde, salonun giriş kapısında şöyle bir yazının bulunduğunu unutmamalıdır: «Şablonc ilerlemecilerden başkası giremez».

ATEB
(Avrupa Türkiyeli Emekçiler Birliği)

BİLDİRİ

Amerikancı faşist MC, siyasal iktidarının sonu geldiği bu günlerde, artık parlementer maskesinin düştüğünü anlıyarak hızla açık faşist diktatörlüğe geçmenin telaşı içinde siyasal cinayetleri yoğunlaştırmakta ve artık sabotajlara girişmektedir.

Amerikancı faşizm, saldırılarını, özellikle yüksek öğrenim gençliği üzerinde yoğunlaştırıyor. Yüksek öğrenim kurumlarında can güvenliğini, öğrenim özgürlüğünü ortadan kaldırarak öğretimi yapılamaz duruma getiriyor.

Böylelikle günümüzde faşizme karşı en aktif mücadeleyi vermekte olan devrimci gençliği pasifize etmeyi amaçlıyor.

Hergün işlenir hale gelen failli meçhul siyasal cinayetlerle saldırı ve bombaların olağanlaştığı bu dönemin, ulusal demokratik güçlerle faşizm arasında gittikçe yoğunlaşan bir iç savaş niteliği taşıdığı artık su götürmez bir gerçek.

Salı gecesi İ.İ.T.İ.A.'ne yapılan sabotaj, faşist cephenin niyetini açığa vuran 12 Mart faşizmini hatırlatan bir provakasyondur.

Besbelli ki faşistler, işgal altında tutamadıkları okullarda saldırı, cinayet ve sabotajlarla öğrenimi ortadan kaldırma yolunu tutmuşlardır.

İ.İ.T.İ.A.'lı devrimcilerin verdiği mücadele, faşistlerin Akademiyi kendi kampları haline getirme heveslerini kırmıştır.

Bu durumda tüm İ.İ.T.İ.A.'lı yurtsever - devrimci - demokrat öğrencilerin, öğretim üyelerinin ve hatta öğrenci velilerinin faşizmin akademimize yaptığı saldırı karşısında tek bir yumruk, tek bir yürek halinde karşı koymalı ve öğrenimin kısa sürede başlaması yolunda mücadele vermeliyiz.

TEP
Gençlik Bürosu

BAŞYAZI

DİSK Genel Kurulu Neyi Kanıtladı?

(Baştarafı 1. Sahifede)

Abdullah Baştürk, Genel Kurul'daki konuşmasında DİSK'de bir sağa kayışın olamıyacağı konusunda teminat niteliğinde sözler söylemiştir. Sekterlik, grupçuluk, tasfiyecilik eğilimlerine karşı çıkmış, her halde CHP'yi de kastederek DİSK dışından gelecek her türlü siyasi parti etkilerine karşı örgütün bağımsızlığının titizlikle korunacağını söylemiştir. Lafta kalmamak koşulu ile bunlar olumlu sözlerdir.

●

Kemal Türkler'e gelince biz bu liderin yenilgisini önemli kişisel yeteneklere sahip bir genel başkanın saf dışı edilmesi olarak almıyoruz. Bizce Genel Kurul'da asıl yenilgiye uğrayan kişiler değil, «ilerlemeci» fraksiyonun tasfiyeci tutumudur.

Bu Genel Kurul eğer birşey kanıtladıysa, o da DİSK tabanının fraksiyon dayatmasını reddettiğidir. Bu fraksiyon son zamanlarda DİSK'e bağlı sendikalar içinde öyle sendika içi demokrasiye aykırı, hatta düpedüz ahlaka aykırı yöntemlere başvurarak sollarındaki sendika, işçi ve temsilcileri tasfiye etme durumlarına düşmüşlerdir ki işçi tabanın nefretini kazanmışlardır. Bu fraksiyonu temsil eden DİSK Genel Kurul delegelerinin hemen hemen tümünün seçimle değil tepeden inme tayinle gelmiş olmaları rastlantı değildir. En bilinçli işçileri, DGM'lere karşı şanlı direniş esnasında kitleyi harekete geçiren gerçek işçi liderlerini tasfiye etmek amacıyla fabrika patronlarına listeler sunma bunların marifetiydi. DGM direnişindeki öncü rollerinden ötürü işten atılan üç bin'i aşkın temsilci ve işçiye arka çıkılmasını engelleyen bunlardı. Sollarındaki sendikaları ya da sendika yönetimlerini tasfiye ederek sağlarındaki CHP'lilerin değirmenlerine su taşıyanlar bunlardı. Hatta daha kötüsü, bazı durumlarda işçi tabanın kullandıkları tepeden inme yöntemlere karşı tepkisinin faşist sendikaların güçlenmesi sonucunu vermesiyle faşizmin ekmeğine yağ süren gene bunlardı.

Burada 1 Mayıs Katliamının sözünü etmeden geçemiyeceğiz. 1 Mayıs'da bu sağ fraksiyon, sanki CİA'nın, kontr-gerillanın katliam planlarına zemin hazırlamak istermişcesine, Pekin şablonculariyla havayı gerginleştirmek için adeta yarıştılar. Ve sonunda CIA ve bu Amerikan casusluk örgütünün Türkiye'deki temsilcisi katliamı yapınca koskoca DİSK'in bir genel sekreteri tıpkı işbirlikçi sermayenin sözcüsü büyük trajlı boyalı basın gibi MC iktidarının sözcüleri gibi konuştu. Katliamın hakiki faillerini, faşizmin vurucu gücünü kamu oyundan gizlemeye çalıştı.

●

Elbette ki bütün bu yapılanlar işin nereye varacağını bile bile kasıtlı olarak yapılmış değildir. Elbette ki «ilerlemeci» fraksiyon içinde de içtenlikle işçi sınıfı hareketinin güçlenmesini isteyenler, bu hareketin bilimsel sosyalizmin çizdiği yolda daha ileri aşamalara varması özleminde olanlar vardır. Ama böyle halisane özlemler fraksiyoncu, tasfiyeci tutumla gerçekleşmez. Bunu sözkonusu fraksiyon içinde artık anlayanlar var mıdır? Göreceğiz.

Kemal Türkler'in durumu üzerinde ayrıca durmanın gereği var: Genel Kurul'u izleyenler bu sendika liderinin önemli yetenekleri olduğunu görebilmişlerdir. Ama Türkler şunu bilmelidir ki bu yeteneklerini işçi sınıfı davası yararına kullanabilmesi fraksiyon denetiminden kendini kurtarmasına, kendisine sunulan klişe demeçlerin ülkemiz gerçeklerini gözönünde tutan bağımsız ve yaratıcı tutuma ters düştüğünü dolayısıyla bilimsel sosyalizme ters düştüğünü kavramasına bağlıdır.

Yeni yönetim altında DİSK içinde gerçekten Baştürk'ün dediği gibi tekelciliğe, tasfiyeciliğe yer verilmeyeceğini, DİSK'in çağımızın devrimci düşüncesi sosyalizme açık vasfının korunacağını DİSK'i şu anda AP ile ya da AP'den kopma bir parça ile koalisyon aramakta olan CHP'nin kuyruğuna takma yolundaki girişimlerin engelleneceğini ve DİSK çatısı altında estirilecek demokratik hava içinde bilimsel sosyalizm eiylem klavuzu bilen emperyalizm ve faşizm kavramlarında hedef şaşırtma durumuna düşeyen tüm görüşlerin sendika içi disipline ters düşmemek kaydıyla özgürlük içinde tartışılabileceğini ummak isteriz.

DİSK'e bağlı tüm sendikaları bağlayan prototip bir demokratik sendika tüzüğünün bu Genel Kurul'da kabul edilememiş olması kuşkular yaratan bir eksikli kolmuştur. Bu kuşkuları bir an önce gidermek, bu örnek demokratik sendika tüzüğünü bir an önce hazırlamak ve yalnızca bu maksatla toplanacak olan bir olağanüstü Genel Kurul'a bunu oylatmak yeni yönetimin başta gelen görevidir.

M. Belli'nin Konuşması

TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin DİSK Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmanın bir özetini sunuyoruz:

«DİSK sınıf mücadelesi gerçeğinden hareket eden bir işçi konfederasyonudur. Çağımızın devrimci düşüncesine açık bir kuruluştur. DİSK, emperyalizmin işbirlikçisi egemen güçlerin, Amerikan uzmanlarının yardımıyla işçi sınıfımıza dayatmış oldukları, sınıf mücadelesini reddeden, politika alanını burjuvaziye terkeden uzlaşmacı sendikacılığa karşı bir tepki olarak doğdu. DİSK, bu niteliğiyle, Türkiye işçi sınıfının dürüst sendikacılık özleminin, uzun yıllar çekilen bu özlemin, bir ölçüde de olsa gerçekleşmesini sağlamıştır. Bu bakımdan DİSK'in temsil ettiği sendikacılık Amerikancı sendikacılık gibi dışardan dayatma değildir. Ayakları Türkiye gerçekleri toprağına basan, bu gerçeklerin doğurduğu bir sendikacılıktır. Onun için DİSK kısa sürede gelişti, güçlendi. Onun için gelecek DİSK'indir. Yeter ki bu kuruluşun yönetimindekilerin ayakları Türkiye gerçekleri toprağından ayrılmasın. Yeter ki DİSK devrimci sıfatına lâyık bir kuruluş olarak varlığını sürdürebilsin, burjuvazinin yedeğine düşmesin.

«İşte bu nitelikleriyledir ki DİSK, yalnız işçilerin değil, yalnız sosyalistlerin değil, tüm yurtseverlerin gözbebeğidir...

«Biliyoruz ki, son yıllarda DİSK'in çatısı altında yukarıda belirttiğim niteliklerine ters düşen tutum ve davranışlar oldu. Sendika içi demokrasiye ters düşen tasfiyeci tutumlar. Biz, bir kitle örgütünde tekelci, tasfiyeci tutum ve davranışlara kesinlikle karşıyız. Ama bu bizi bir başka tasfiyeciliğe sürüklememelidir. Biz, «Tasfiyeciliğin tasfiyesine evet! Yeni bir tasfiyeciliğin başlatılmasına hayır!» diyoruz...

«Elbette ki DİSK bir parti değildir. Ona parti görevi yüklemenin olumsuz sonuçlar vereceği açıktır. Ama DİSK, Türkiye'nin bugünki koşullarında, ilerici bir meslek konfederasyonu olarak, çatısı altında tam bir demokratik hava estirebilir, Türkiye solunun ayrı ayrı kesimleri arasında bir diyalog ortamı yaratarak sosyalist hareketin birliği konusunda olsun, anti-emperyalist ve anti-faşist cephenin oluşturulmasında olsun büyük katkılarda bulunabilir. Bizim DİSK'ten beklediğimiz budur...»

Şarlo Öldü

Büyük sinema sanatkarı Charlie Chaplin (Şarlo) öldü. Bu, tüm insanlık için büyük kayıptır. Sinemanın, sessiz haliyle, yığınlara hitap eden sanat niteliğinin belirmesiyle Şarlo, çoluk çocuk, genç ihtiyar sinemaya gidebilecek yığınların sevgilisi oldu. O, elbette ki bu başarısını büyük sanatçı yeteneğine borçludur. Ama Şarlo yalnızca büyük bir sanatçı değildi. O kapitalist toplum denen sınıflı düzenin en alt katlarından çıkmış ve emekçi halkın çilesini tatmış bir kişiydi. Büyük başarılara ulaştı, üne, zenginliğe kavuştu. Ama kökenini unutmadı. Kapitalizmin ezdiği sömürülen insanın çilesini dile getirdi. Sömürü düzeninin en etkin eleştirisini onda bulabiliriz. «Asri Zamanlar» filmi her zaman sinemanın başyapıtları arasında yer alacaktır.

Toplumsal içerikten yoksun gibi görünen alelade komedileri bile özünde halktan zavallı insanın nasıl yüceleşebileceğini, sömüren insanın nasibi olmayan en soylu düşünce ve duyguları taşıyabileceğini kanıtlar.

Şarlo, çağımızın kara lekesi faşizme karşı en etkin mücadeleyi vermiştir. İkinci Dünya Savaşının ilk yıllarında çevirdiği «Diktatör» filmi Nazi Almanya'ya indirilen büyük darbelerden biri oldu. Savaş yıllarında, o zamanki Vatan gazetesinin sanat sütununda Şarlo'nun Hitler'e benzeyen kıyafeti ve bıyığı ile resmini basmış olması yüzünden bu gazetenin o dönemin tek partisi CHP'nin başı tarafından bir emirle kapatılması olayı, Türkiye egemen çevrelerinin bu büyük sanatçıdan nasıl gocunduklarını gösterir.

Şarlo, vatan saydığı Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gerici akımlara karşı da, Mc Carthy'ciliğe karşı da en etkin mücadeleyi vermiştir. Kendisinin yirmi yıl boyunca ABD'ye sokulmaması bu mücadelenin ne denli etkin olduğunu gösterir.

Mısır'ın Kara Kasım'ı

Afrique-Asie dergisinin son sayısında yayınlanan Simon Malley'in aşağıdaki yazısı, Carter ekibinin başa geçmesiyle ABD emperyalizminin üçüncü dünya ülkelerine uygulamaya başladığı yeni taktiğe ve Enver Sedat'ın İsrail gezisinin perde arkasına ışık tutmaktadır. Yazısının geniş bir özetini sunuyoruz:

Enver Sedat'ın «dahiyane hareketi» karşısında hâlâ hayranlık duymakta devam edenler ve Sedat'ın İsrail ile doğrudan doğruya bir görüşme fikrinin tek sorumlusu olduğunu ileri sürenler kusura bakmasınlar, bizim en güvenilir kaynaklardan alabildiğimiz haberler bunun tam tersini hiç kuşku bırakmıyacak bir biçimde doğrulamaktadır. «Sedat'ın İsrail Operasyonu» geçirdiği bütün maceralarla, aştığı ve olaylarda beklenmedik ani bir kesilme olmadığı takdirde gelecek hafta ve aylarda aşacağı bütün aşamalarla birlikte Zbigniew («Zbig») Brezinski tarafından yönetilen çok az sayıda bir Amerikan uzmanları ekibinin işidir.

Bizim gibi «Zbig» üzerinde durma ,onun sayısız yazılarını inceleme, politik düşüncesini tahlil etme fırsatını bulmuş olanlar onun kendisinden önce gelen Henry Kissinger'den çok daha ciddi, elbette ki çok daha derin ve yetenekli —dolayısıyla da tehlikeli— olduğunu teslim ederler. Onun daha ince, daha gösterişsiz eylemi Amerikan emperyalizminin çıkarlarını koruma bakımından daha az etkili değildir. «Zbig»in üçüncü dünyaya ilişkin çalışmaları şu iki postulattan hareket etmektedir: Üçüncü dünyada tarihin seyrini etkileyebilecek her girişim batılı, sosyalist ve bunların müttefikleri gibi gerçek ya da potansiyel düşmanlarla çatışmadan kesinlikle kaçınmalıdır, öte yandan bölgesel bunalımlar çıkmasına neden olabilecek her Amerikan girişimi doğrudan doğruya ilgili bulunan bir ya da birkaç ülkeye hapsedilebilmelidir? Amerika Birleşik Devletleri olayların iyi niyetli bir seyircisi gibi arabulucu rolünü oynamaya hazır bir seyirci gibi görünebilmelidir.

İşte «Zbig»in Enver Sedat ile tam bir anlaşma halinde Orta-Doğu'daki bunalımda uygulamaya kalkıştığı taktik böyle bir taktiktir. Bu taktik şu koşullarda ve tarzda uygulanmaktadır:

Carter yönetimi bütün dünya ve evren ile ilgili politikasının gereği olarak, Moskova'dan koparılan bazı tavizleri karşılığında Cenevre konferansında Sovyetler Birliği'nin rolünü kabul etmek zorunda kaldığı zaman ne Mısır'ın ne İsrail'in ne de Suudi Arabistan gibi bölgedeki belli başlı kalelerinin böyle bir gelişmeyi olumlu karşılamıyacaklarını biliyordu. Carter yönetimi, SSCB ile her türlü detanta karşı olan Amerikan kamu oyunun bazı kesimlerini Beyaz Saray'ın tavizlerine karşı bir kampanyayı tezgahlamak için elele vereceklerini de biliyordu. Üstelik Henry Kissinger görüşmeler sahnesinden Sovyetler'i uzak tutmayı başarmamış mıydı? Bu, direnilmesi çok zor olan bir kampanya olacaktı, çünkü Carter'in karşılaşmakta olduğu iç sorunlar, gün geçtikçe daha vahim bir hal almaktaydı ve günden güne manevra sınırını hissedilir ölçüde daraltmaktaydı.

Şu halde Washington'un, 1 Ekim'de, Gromyko ile, oldukça kısa bir süre içinde Cenevre konferansını yeniden toplantıya çağırma ve Sovyetler Birliği'nin anlaşmazlığın çözümlenmesinde yeniden üstleneceği rol konusunda imzaladığı ortak bildiriyi etkisiz hale getirmeye çalışmak gerekiyordu. Brezinski ekibi ile bizzat Enver Sedat'ın kafa kafaya uzun süre birlikte çalışmaları işte burda işe karıştı. Bu çalışmanın gerçek amacı Sovyetler Birliği'ni devre dışı bırakmaktı. Yani başka bir deyişle görüşmelerin seyrini salt Amerikan bir çerçeve içinde tutmak idi.

Bugünki uluslararası konjonktürde, bu Sovyet etkinliğinin geri gelişine Amerika'nın güçlü bir biçimde müdahalesi 1978 yılının seçim yılı olmasından dolayı çok güç olur ve Araplar lehinde her türlü Amerikan eylemi pratik olarak düşünülemez bile? Bunun içindir ki hem siyonist propagandaya set çekmek hem de dünya kamu oyunda (özellikle Amerikan kamu oyunda) ciddi olarak barış peşinde koşan bir Arap dünyası imajı yaratmak için en elverişli yıl bu 1977 yılıdır.

Böyle bir girişim fazla gecikmemeliydi. Oysa Brezinski'nin gözünde, eğer 1977 yılında ya da 1978 başında bir Cenevre Konferansı toplantısı yolu tutulacak olursa, bu toplantı kısa sürede kısır tartışmalara saplanacak ve askeri çatışmayı çabuklaştırmaktan başka bir işe yaramıyacak olan bir başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Ve bu başarısızlık İsrail'in, F.K.Ö.'nün konferansa katılmasını ve her türlü Bağımsız bir Filistin Devleti tasarısını reddetmesi nedeniyle kaçınılmaz olacaktı.

•

Bu yüzden Mısır için tek seçim yolu, Amerikan dış politikasının mimarına göre, sorunun verilerini altüst edecek gösterişli bir jestin sorumluluğunu doğrudan doğruya kendisinin üstlenmesi idi: Brezinski Sedat'a şöyle diyecekti: «Arap dünyasının en güçlü, en etkin, 1973 Ekim'inden beri en büyük prestije sahip devleti İsrail hükümeti ile doğrudan doğruya görüşmeyi kabul ederek cesur bir girişimde bulunmalıdır. Gizli ya da açık, bu Mısır Devlet Başkanı'nın isteğine kalmış bir şeydir. Bir ara bunu üstü örtülü biçimde ifade etmiştiniz: Arap dünyasının Willy Brandt'ı olunuz! Güvensizlik zincirlerini koparınız. Diplomatik felçten kurtulunuz. Tıpkı Alman Şansölyesinin daha barış anlaşması yapılmadan önce bile Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni tanıdığı zamanki gibi. Bu işte, girişimimizin başarısını sağlamak için tüm Amerikan diplomatik aygıtı seferber olacaktır. Elbette ki, protesto, eleştiri ve suçlam afırtınalarına neden olacaksınız. Bazıları size kafa tutmaya, girişiminizi mahkûm etmeye çalışacaklardır. Ama siz Arap dünyasını ntopunun kamuoyunu tersine çevirebilecek, halkınızı ikna edebilecek tek ülkesiniz. Mısır olmadan hiç biri İsrail'e kafa tutamaz, hiç biri İsrail ile savaşamaz. Er ya da geç, Sina anlaşmalarının ertesinde olduğu gibi tutkulu duygular yatışacak ve siz bahsi kazanacaksınız. Amerikan hükümetine gelince, Amerika'nın ilk elde kenarda kalması, ama karşılığında sizin başarınız için tüm diplomasisini harekete geçirmesi ortak çıkarımıza uygundur. Bildiğiniz gibi Orta-Doğu'nun bir çok ülkesi için bizim ikna araçlarımız kesindir. Böylece siz İsrail ile pratik olarak barışı müzakere edebilecek ve öteki Arap devletlerini birer birer peşinizden gelmeye zorlayabilecek ve ondan sonra anlaşma cebinizde olarak Cenevre'ye gidebileceksiniz. O zaman SSCB'nin rolü sizin barış anlaşmanızı onaylamaktan ibaret kalacaktır...»

İran'ın hemen ardından, daha Ekim ayının başında Birleşik Devletlerin en önemli iki petrol müttefiğinin bu plâna desteğini kazandıran Suudi Arabistan istihbarat teşkilatı şefi Kemal Ethem oldu. Kral Hasan ve Hüseyin'in ve birçok Basra Körfezi devletlerinin, Başkan Numeyri ve Burgiba'nın katıldıkları bu güvenceyi aldıktan sonra Reis'e artık fantazi ziyaretini başlatmaktan başka bir şey kalmıyordu. İlk önce üçüncü şahıs durumundaki devletlerin aracılığıyla sonra da İskenderiye'ye gizli bir ziyarette bulunan Moşe Dayan'ın doğrudan doğruya sürdürdüğü İsrail ile temaslar sonucu tarihler belirlenince «tanrının görevlendirdiği», «yiğit», «mucizeler yaratan», «geleceği gören», «barış yolunca hacı», «1977 Nobel ödülünün gelecekteki adayı» yolculuğuna çıktı.

•

Fransız - İngiliz tahakkümünden kurtulalı beri Arap dünyasının karşılaşmış olduğu bu en vahim komplo karşısında Arap halklarının ilerici ve devrimci güçleri ne yapmalıdırlar? 120 milyon Arabı Amerikan siyonist diktası altına koyma amacını güden bu şeytanca plan nasıl önlenebilir? Öfkeye kapılma, yoksunluk, eziklik ve umutsuzluk zamanı artık geçmiştir. Dayanışma halinde ahenkli eylemden önce gelen düşünme zamanıdır şimdi. Trablus'da olanlar kimilerinin çekimserliği, kimilerinin hesapları ve ard düşünceleri ne olursa olsun, kapsamı, girişilen yükümlülüklerin yerine getirilmesiyle orantılı olacak olan olumlu bir gelişmedir. Çünkü varılan anlaşmanın özü Filistin direniş hareketinin güçlendirilmesi esasına dayanan yeni bir Arap stratejisinin oluşturulmasıdır. Bu hedefe varılmasında Bumedyen ve Kaddafi'nin rolleri büyüktü.

Siyonizme karşı mücadele zorunlu olarak FKÖ'nün temsil ettiği Filistin direniş hareketinin güçlendirilmesinden geçer. Bugün «Arap ulusuna karşı işlenen suçu», «arkadan saplanan bu hançeri» olanca gücüyle lânetleyenler Filistin direniş hareketine İsrail'e karşı savaşını geliştirecek araçları sağlamakla tutarlı bir tutum içine girsinler! Onlar İsrail'in, fedailerin savaşı sürdürerek ulusal haklarını tanıtmalarına dek bir savaş alanı haline getirilmesine yardımcı olsunlar.

Enver Sedat'a gelince, o da bilmelidir ki, utanç getirdiği Arap dünyasının aforozuna uğrayarak pek yakında ne Begin'in ne de efendilerinin üzerine bahse girmeyecekleri bir can çekişen at durumuna düşecektir. Onun siyasal «başarısı» Arap kamu oyunu arkasından sürüklemesine bağlıydı. Ama bugün amacına ulaştığını kim iddia edebilir? Ve eğer tarih halâ Sedat'a bir şeyler öğretmemişse, Atlantik'ten Basra Körfezi'ne kadar Arap yurtseverleri halkların gururu ile oynanamayacağını kendisine öğreteceklerdir.

SİMON MALLEY
Afrique - Asie
Sayı 150

Milli Demokratik Devrim Üzerine - 2

12 Mart darbesi arifesinde İşçi Partisi ülke düzeyinde etkinliğini geniş ölçüde yitirdi. Parti yönetimi fraksiyonlara bölündü. 1969'da Aybar genel başkanlıktan uzaklaştırıldı. Parti içinde gruplaşmalar belirgin hal aldı. Proleter devrimci muhalefet en güçlü grubu oluşturuyordu. Bu grup TİP'i bir proleter devrimci yönetime kavuşturmak için mücadele ediyordu. Yönetim organlarındaki sendikacıların büyük çoğunluğu Ekim 1970 kongresinden sonra partiye ilgisiz kaldılar. Bunlardan bir kesimi Aybar'ın çevresini oluşturdu. DİSK yönetiminde ağır basanlar, özellikle TİP'in kapanmasından sonra CHP'ye yanaştılar. Doğulular ayrı bir grup oluşturuyordu. Bu kesimin önde gelenlerinden bir grup, TİP'in Ekim 1970 kongresine bir gün kala, bize gelerek proleter devrimci muhalefetle birleşmeyi önerdiler. Yaptıkları hesaba göre devrimci muhalefet büyük kongrede 60-70 delegeliğe sahipti. Doğuluların delege sayısı ise 40 kadardı. İki grup birleşince çoğunluğu oluşturuyordu. Hesapları doğruydu. Ancak aynı günlerde Proleter Devrimci Kurultay toplanıyordu. Yeni bir partinin kurulması söz konusuydu. TİP'in parlamenterizmi, emekçi gruplardan kopuk aydınlar kulübü niteliği artık yığınlarca anlaşılmaktaydı. Bizimle ittifak kurmaya gelen Doğulu arkadaşlar kendi bölgelerinde etkin kişilerdi. İçlerinde bazıları 1969 genel seçimlerinde, birkaç oy farkla kaybetmiş, milletvekili olamamışlardı. Besbelli ki, biz parlamenter mücadeleyi onlardan farklı değerlendiriyorduk. Biz, parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmaktan yana olmakla birlikte, parlamenter mücadeleyi ikincil önemde sayıyorduk. Aramızda başka farklar da vardı.

Bu düşüncelerle doğuluların önerilerine yanaşmadık. Onlar da kongrede Boran grubu ile birleştiler. Boran'ın son genel başkan seçilişi böyle oldu.

12 Mart döneminde Anayasa Mahkemesi'nin TİP'i kapatması ve arkasından sıkıyönetim mahkemesinin bu parti yöneticilerini tutuklayıp mahkum etmesi, TİP yönetimine bazı sempatizan aydın çevrelerinde bir saygınlık kazandırmıştır. 1974'de kurulan yeni TİP bu saygınlıktan yararlanmıştır. Ancak bileşim ve çizgi bakımından TİP'in yenisi ile eskisi arasında uzun boylu bir fark yoktur.. Böyle bir partinin Türkiye gibi sömürülen bir ülkede gelişme olanakları çok sınırlıdır.

1960'larda proleter devrimci hareketimiz devrimci gençlik ve köylülüğün bilinçli kesimi saflarında etkinlik kazanmakla birlikte işçi sınıfı saflarında, özellikle sendika hareketi içinde gerektiği gibi kök salamadı. Elbette ki bunda bizim subjektif eksikliklerimizin payı var. Hepimiz toplumda en devrimci gücün işçi sınıfı olduğunu, devrimde önderliğin onda olduğunu söylüyorduk, ama işçi sınıfının öncü birliğini oluşturacak işçi kadroların seferber edilmesinde ve yetiştirilmesinde hiç de başarılı değildik. Burada bizim subjektif eksikliklerimiz yanında objektif koşulları da göz önünde tutmak gerekir: 1950'ler ve 1960'lar bağımlı kapitalizmin hızla geliştiği, dolayısıyla işçi sınıfının sayıca büyük artış gösterdiği dönemdi. Egemenliğini p e k i ş t i r m i ş olan işbirlikçi burjuvazi, emperyalist tekellerin de desteği ile ülkede bir kalkınma görüntüsü yaratabilmişti. Egemen güçler sayıca artan işçi sınıfının kaçınılmaz olan mücadelesini iktisadi alanda tutabilmek için daha 1950'lerin başlarında Amerikan tipi uzlaşmacı sendikacılığın kurulmasına ön ayak olmuştu. Sonradan CİA ajanı oldukları Amerikan basının da açıklanan uzmanlar getirildi ve bunların yardımıyla Türk-İş kuruldu. İlkten düşünülen grev ve toplu iş sözleşmesi yapma hakkından yoksun bir sendikacılıktı. Ancak işçilerin grev niteliğindeki direniş hareketleri, yasal olmasa da öteden beri süregelmekteydi.

SINIF UZLAŞMACILIĞINA KARŞI

İşçilerin grev ve toplu sözleşme hakkını elde etmeleri 1961 Anayasasının kabulünden sonra oldu. Bu çok sınırlı bir haktı. Bu dönemde dialektiğin yasası burada da hükmünü sürdürdü ve Türk-İş çatısı altında sınıf mücadelesi gerçeğini hareket noktası olarak benimseyen sosyalist düşünceye açık bir akım belirdi. TİP'i kuran ve

TÜSTAV

sosyalist aydınları TİP yönetimine getiren ve sonrada DİSK'i kuran bu akımın adamları oldu.

Türk-İş'in temsil ettiği sınıf uzlaşmacılığına dayanan, politika olayını burjuvaziye terkeden sendikacılık, emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin bir dayatmasıydı. Sınıf uzlaşmacılığına dayanan bu cins sendikacılık ABD gibi sömüren bir ülkede gelişebilirdi ama, Türkiye sömürülen ülkeydi. Türkiye emekçisi çifte sömürüye uğruyordu. Böyle bir ülkede işçi sınıfının azıcık demokratik özgürlüğe kavuşur kavuşmaz kendi sınıf sendikacılığını geliştireceği açıktı. Nitekim öyle oldu. Tüm sınırlamalara karşın 1967'de kuruluşundan bu yana DİSK hızla gelişti, büyük etkinlik kazandı. Bugün DİSK üzerinde «sol»dan spekülasyonlara girişenler, Türkiye'de Türk-İş'in uzlaşmacı sendikacılığının emperyalizmin dayatması olduğunu ve DİSK'in buna karşı bir tepki olarak sömürülen Türkiye'nin özgül koşullarında doğduğunu akıldan çıkarmamalıdırlar.

Ancak bilinmelidir ki Türkiye sendika hareketi içinde yer alan bu olumlu gelişme o dönemde ancak işçi sınıfının en bilinçli kesimini kucaklamaktaydı, ve yığınları harekete geçirmekten uzaktı. Sayıca hızla büyüyen bir işçi sınıfının geniş kesimleri henüz kendisi için sınıf olabilecek bilinç düzeyine ulaşmış değildi. Yer yer önemli grevler, direnişler oluyordu ama yeni proleterleşen geniş kitleler halâ egemen güçlerce şartlandırılmış durumdaydılar.

1960'lar Türkiye'sinde görünüm şöyleydi: Genellikle sola açık sendikacıların yönetiminde bazı önemli sendikalar, Türk-İş'in bir anti-tezi olarak, biçimlenmeye başlamıştı. Bunlar 1967'de Türk-İş ile bağlarını koparacak ve ayrı bir konfederasyon (DİSK'i) kuracaklardı. Ancak (DİSK tabanı dahil) işçi sınıfı henüz büyük çoğunluğu ile gerici partilerin etkisindeydi. İşçi oyları genellikle, o dönemin biricik legal sosyalist partisi TİP'e gitmiyordu. Sosyalist hareketin güçlenmesi karşısında bir göreli sol görünüme bürünmenin gereğini duyarak dönüşümcü bir platformla ortaya çıkan CHP'ye de gitmiyordu. İşçiler seçimlerde çoğunlukla AP'yi, işbirlikçe sermayenin bu öz partisinin aday listelerine oy veriyorlardı ve AP seçimi kazanıp tek başına iktidar olabiliyordu. O dönemde işçilerin yoğun bulunduğu büyük kentler AP kaleleri sayılmaktaydı.

TİP AYDIN ZÜMRE PARTİSİYDİ

TİP'in 1965 ve 1967 seçimlerinde aldığı oylar genellikle bürokratların ve bazı kırsal bölgeler köylülerinin oylarıydı. Bu oyların büyük çoğunluğu CHP'den aktarılmıştı. Üçyüz bin yöresinde TİP oyları içinde işçi oyları pek azdı. Yani o dönemde yönetim organlarının yarısını işçi ve sendikacı sayılan kimselerin oluşturmasına karşın, TİP'in dayandığı bir bilinçli işçi tabanı yoktu. TİP'li sendikacılar kendi işçi tabanlarının politik bilinçlerini uzun boylu etkileyememekteydiler. Etkinlikleri ancak iktisadi mücadele alanında olabiliyordu.

Bu bakımdan sosyalist hareketin sağ kanadını oluşturan TİP, işçi yığınlarını politik mücadelede harekete geçirebilme bakımından daha elverişli durumda gözükmesine karşın bizden daha başarılı değildi. Ama buna karşılık bir devrimci gençlik kesiminde belirleyici rol oynayabiliyorduk. 1960'ların sonunda TİP tabanının büyük kesimi bizim saflarımıza geçmişti.

Proleter devrimci hareketimiz diye adlandırdığımız akımı bir monolitik bütün olarak değerlendirmemek gerekir. Türkiye'nin bağımlı kapitalizminin oldukça hızlı gelişme kaydetmesine karşın gene de bir küçük burjuvalar ülkesi niteliğini koruması; devrimci kadroların çoğunlukla kent ve köy küçük burjuva kökenil oluşu; işçi sınıfının göreli genç yaşı ve dolayısıyla mücadele deneylerinin henüz sınırlı bulunuşu; dünya devrimci işçi hareketi içindeki bölünme ve bunun kaçınılmaz olarak Türkiye devrimci hareketine yansıması; buna karşılık emperyalist kampta başı çeken ABD'nin Türkiye'de dünya ölçüsünde edindiği deneyimlerle geliştirdiği sömürü ve baskı yöntemlerini Türkiye'de başarıyla uygulayabilmesi gibi etkenlerin bir araya gelmesiyle Türkiye sosyalist hareketi sağ ve sol kesimlerine ayrılmakla kalmadı bu iki kesimde kendi içinde parçalandı. TİP yönetimindeki bölünmenin ilk belirtisi Aybar ve grubunun tasfiyesi oldu. Geri kalan kesimide birlik ve dayanışma içinde değildi. 12 Mart döneminde bu grup kendi içinde parçalara bölündü.

Solun proleter devrimci kesimine gelince, bu kesimde ayrı eğilimlerden oluşmakla birlikte 1970 başlarına kadar birlik halinde kalabildi. İlk ayrılanlardan sonradan Pekin'ci bir çizginin bağnaz izleyicileri olacak olan «Proleter Devrimci Aydınlık» grubu (PDA'cılar) oldu.

ÇİN'DE MAO ÇİZGİSİ TERKEDİLMİŞTİR

Bugün bu grup, körü körüne Pekincilik yapan ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin şu andaki dış politikasının çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarının önüne geçirmeyi «Mao Tse Tung düşüncesi»ne bağlılık sayan guruptur. Bunlar çok kez «Maocular» diye anılmaktadır. Ancak, bu adlandırma yanıltıcıdır. Bugünkü Çin yönetiminin Mao çizgisinden ayrıldığı besbelidir. Üretimin çıkarlarına öncelik verilerek bir seçkin aydın teknokratlar zümresi oluşturma yolu tutulmaktadır bugün Hua Çininde. Yüksek eğitime öğrenciler artık siyasal değil akademik ölçütler göz önünde tutularak alınıyor. Lise ile üniversite arasında iki üç yıl fabrikalarda, kırsal bölgelerde çalışma yükümlülüğü kaldırılmıştır. Üniversiteyi bitirenler vakit kaybetmeden bürokrat ve teknokrat seçkinler arasına katılıyorlar. Mao'nun kol emeğiyle kafa emeği arasındaki farkı kaldırma yolundaki çabaları artık söz konusu değil.

Ekonomide özerkliğe karşı merkezileşmeden yana bir politika benimsenmiştir. Mao zamanında halk komünleri traktör ve tarım makinelerini devlet kurumlarından doğrudan doğruya satın alır ve bunları uygun gördükleri biçimde kullanırlardı. Bugün artık kullanım merkezi olarak denetlenecek olan Sovyet tipi makine ve traktör istasyonları kuruluyor.

Herşey artık üretime yöneliktir. Slogan «az laf çok iş»dir.' Başkan Hua, «Yeni bir ileri atılım»dan sözediyor. Söz konusu olan «Kültür Devrimi» yıllarının kargaşalığı yüzünden üretimdeki gecikmeleri telafi etmek, yığınların hayat standartını yükseltmektir. Hedef Çin'i yüzyılın sonuna değin ileri bir sanayi ülkesi durumuna getirmektir. Ve bunun için kâr kavramı kabul edilmiştir. İşletmelerden kâr etmeleri beklenmektedir artık. On yıldır sabit tutulan ücretler önemli ölçüde arttırıldı. Kişisel çıkar karşılığı üretimin teşvik edilmesi artık Çin'de kuraldır. Ve bütün bunlar Mao'cu teori ve pratiğe ters düşen şeylerdir.

Mao zamanında siyasal muhalefete karşı başvurulan mücadele yöntemleri de değişik idi. İş adam öldürmeye kadar vardırılmıyordu. «İnsan enginar değildir. Kafası kesilince yeniden bitmez» sözü Mao'nundur. Oysa son günlerde Çin'de. Bayan Mao'nun da içinde bulunduğu Şanghai radikal grubunun görüşlerini benimsedikleri için «kapitalizm» ve «revizyonizm» yanlısı olarak damgalanan en az on iki kişi idam edilmiştir.

Hua'ların, Teng Hsio-Ping'lerin Çin'inin bugün, Mao'nun Çin'i olmaktan epeyi uzaklaştığı açık. Ama bizim Pekinciler ayni bağnazlıkla «Mao'culuk» adına bugünün Çin politikasını övüyorlar. Bu politikanın eskisinden tam ters yönde gelişmesine karşın. Bu politikanın, hiç değilse dış görünüşüyle, Türkiye devrimci hareketinin stratejisiyle çelişmesine karşın onlar bu politikanın yardakçılığını yapıyorlar. Dün Şanghay grubu durumda hakimken Bayan Mao ve arkadaşları kahraman sayıyorlardı. Teng Hsio-Ping ise onlara göre haindi. Dünün egemenleri bu kez yenik düşünce «Dörtlü İhanet Çetesi»ne veryansın etmeye başladılar. Ve bu yüzseksen derecelik dönüşler hep Mao'ya sahip çıkıldığı söylenerek yapılıyor. Besbelli ki «Mao'culuk» sözcüğü bu tutumu nitelendiremez bunlar düpedüz büyük bir devlet olan Çin Halk Cumhuriyeti'nin hangi çizgiyi izlerse izlesin Pekin iktidarının şabloncularıdırlar. Ne biçime bürünürse bürünsün şablonculuk kendi emekçi halkının devrimci gücüne inançsızlıktan doğar. Kendi gücüne güvensizlik bunların belli başlı niteliğidir.

YENİ TANZİMATÇILAR

Sömürgeci Avrupa'ya, Osmanlı ülkesinin kapılarını açan Tanzimatçılar aynı illete tutulmuşlardı. Onlar için gelişmiş batı ülkeleri tüm erdemleri kendi özlerinde toplamış örneklerdi. Taklit edilecek örnekler. Burjuva demokratik devrimler çağında kendi toplumlarında sınıf mevzilenmesini doğru değerlendirerek yaratıcı bir tutumla devrimci çizgilerini saptıyarak, o çizgiyi izleyecek yetenekte değildiler. Kendilerine, kendi halklarına güvensizlik başta gelen vasıflarıydı. Batı taklitçiliği, Batı şablonculuğu ile yetindiler. Sonları hüsran oldu. Burjuva devrimler çağı çok gerilerde kaldı ama öyle anlaşılıyor ki tanzimat zihniyeti bu çağda bile bazı «sol» gruplarca terkedilmiş değil. Besbelli ki Türkiye'de bugün yeni Tanzimatçılar yalnızca Pekin şabloncuları değildir. Belli klişeleri tekrarlamayı «ilerlemeci» takımı ve bu grupla yarışma durumunda olanlar da yeni Tanzimatçılar fasilesine girerler.

PDA grubunun saflarımızdan ayrılışının hangi koşullarda yer aldığını burada açıklamanın gereği var. Perinçek ve arkadaşları, çoğu üniversite asistanlığı yapmakta olan çalışkan, becerikli bir gruptu. Aydınlık Sosyalist Dergi'de çalışıyorlardı. Bir örgüt hiyerarjisi yokluğunda ideolojik organın merkez gibi görünmesi bunlara layık olduklarından büyük etkinlik sağlıyordu. Bir süre sonra dergicilikte pek yetenekleri olmayan ama çok daha önemli erdemleri bulunan militan kadro ile bunlar arasında sürtüşme başladı. Perinçek grubunun çoğunlukla burjuva kökenli, ötekilerin ise genellikle halk çocukları oluşu bu sürtüşmeye bir sınıf çatışması havası veriyordu. Biz bu çatışmada, militanlara eğilimimiz olmakla birlikte uzlaştırıcı bir tutum takındık. Ama sonunda PDA grubunun saflardan ayrılmaya kararlı olduğu anlaşıldı. Milli Demokratik Devrimde, öncülüğü proletaryada de-

TİSTAV

ğil küçük burjuva radikallerinde olduğunu iddia ettiler ve stratejimizle taban tabana zıt olup bittiler yaratmaya çalıştılar. Aydınlık Sosyalist Dergi'de redaksiyonu atlatarak yazdıkları iki yazıda devrimde öncülük sorununda küçük burjuva devrimcilerine açık bono vermeye kalkıştılar. Bu yazılardan birinde bir devrimci güçler tahlili yapılıyordu, Türkiye devrimi altı aşamaya bölünüyor ve bu aşamaların ilk dördünde hegemonya bol keseden küçük burjuva radikallerine bağışlanıyordu. Yazara göre, devrimci hareket ve küçük burjuva radikalizmi aralarında önemli bir çatışma olmadan el ele sosyalist toplum aulaşacaklardı. Ve son iki aşama dışında devrimde önderlik hep küçük burjuva bürokrasisinde olacaktı. Bu, sosyailst devrim aşamasında sınıf mücadelesinin inkarından başka şey değildi. Milli Demokratik Devrim aşamasında küçük burjuva radikallerini önder olarak tanımanın ise devrimci hareketi çıkmaza sürüklemekten öte bir sonuç vermeyeceği açıktı. (Bak: Aydınlık Sosyalist Dergi - Kasım ve Aralık 1969 sayıları.)

Öteki yazı da üstü örtülü bir dil ile aynı tezi savunuyordu. Türkiye'de devrimde proletarya önderliğinin objektif ve sübjektif koşullarının olmadığını, bu koşulların küçük burjuva için mevcut olduğunu iddia ediyordu. Bunun gerçeklere aykırı olduğu açıktı. O günlerde Perinçek çevresinin ideoloğu durumunda olan Şahin Alpay tarafından kaleme alınmıştı. Ama redaksiyon sırasında yazıyı savunan bizzat Perinçek oldu. Biz, kendilerine radikallerin devrimdeki rollerini abartmanın yanlış olduğunu, iddia ettikleri gibi küçük burjuvazinin en örgütlü devrimci güç olamıyacağını belirttik. Devrimde hegemonyanın hangi sınıfta olacağı, devrimci mücadelede belirlendiğini, proletarya ve onun partisinin en büyük örgütlenme yeteneği göstererek, en iyi savaşarak, savaşta en büyük fedakarlıklara katlanarak önderliği öteki devrimci sınıf ve zümrelere kabul ettirdiğini söyledik. Devrimde hegemonya sorununu biz, oportünistler gibi radikallerle bir pazarlık konusu yapmamalıydık. Bunu ön koşul olarak ileri sürmemeliydik. Devrimci mücadele idi bu sorunu çözümleyecek oan. Ama bu başka şeydi, Perinçek ve çevresinin yaptığı giib proletaryayı devrimde küçük burjuvazinin kuyruğuna takılmayı önermek başka şeydi.

Yazıyı kaleme alan olsun, Perinçek olsun, görüşümüzü anladıklarına bunlara katıldıklarını bildirdiler. Ve yazıyı söylenenlerin ışığında düzelteceklerini vaad ettiler. Matbaa işleriyle kendileri uğraşıyorlardı. Yayınlanınca yazıda düşünce zincirinin olduğu gibi bırakıldığını, ancak «öncü» sözcüğünün yerine «önemli» sözcüğünün yazıldığını gördük.' Bu sözcüğün yerine daha belirsiz bir başka sözcüğün konmasıyla fazla birşey değişmiyordu. Radikal asker, sivil, aydın zümre yardakçılığı gene yapılmaktaydı. Bu sağ oportünist görüşlerin saflarımızda barınmasına izin verilemezdi. Perinçek ve arkadaşlarının saflarımızdan uzaklaştırılmasının nedeni bu sağ oportünist tutumları olmuştur.

«MAO'CULUK»: OPORTÜNİST TUTUMLARININ BİR BAŞKA BELİRTİSİ

Bilindiği gibi bunlar ayrılıp kendi dergilerini «Proleter Devrimci Aydınlık» yayınlamaya başladılar. PDA'acılar kısa bir süre sonra bağnaz «Mao'cu» kesildiler. Bu oportünist tutumlarının bir başka belirtisiydi. 1970 yılında Çin liderleri ABD emperyalizmine karşı tavizsiz bir tutum içinde görünüyorlardı. Nikson henüz ünlü Çin gezisini yapmamıştı ve Çin dış politikasını bugünkü durumuna vardıracak olan süreç henüz başlamamıştı. Bu bakımdan ABD emperyalizminin vesayeti altında olan Türkiye yurtseverleri, o dönemde daha kesin bir anti-emperyalist politika izlemekte olan Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı dayanışma duygusu taşıyorlardı genellikle. PDA'cılar bağnaz Pekinci bir çizgiyi izlemekle Çin'e duyulan sempatiyi kendilerine kanalize etme çabasındaydılar.

Evet bunlar asker - sivil aydın zümre kuyrukçuluğu yaptıkları için saflarımızdan uzaklaştırılmışlardı. Bugün yavuz hırsızın ev sahibini bastırması kabilinden kendi sıfatlarını bize yakıştırmaya kalkışıyorlar. Bunu yaparken de hareketimizin tarihine Mustafa Suphi'lere, Şefik Hüsnü'lere, Reşat Fuat'lara sahip çıkma kurnazlığına başvuruyorlar. «Ezeli düşman moskof»a karşı kutsal savaş çağrılarında bulunurken, hareketimizin tarihine altın harflerle yazılı bu isimleri övüyorlar. «Onlar sağ olsaydı bizimle birlikte ABD emperyalizmine sırtını döner ve «moskof»a karşı cihat açmaya kalkışırlardı» demeye getiriyorlar. Şefik Hüsnü'lerde bizim gibi Pekin şablonculuğu yapar, ve dünyada nerede bir Pinochet, bir Mobutu, bir Sedat varsa onu dost, nerede emperyalizme karşı savaşan biri varsa onu düşman bilirlerdi demeye getiriyorlar. Bu Mustafa Suphi'lerin - Reşat Fuat'ların anısına en büyük saygısızlıktır.

ŞEFİK HÜSNÜ'LER BİZDENDİR

Bunlar Şefik Hüsnü arkadaşın ölüm yıldönümünde bir anma toplantısı düzenlediler. Arkadaşımızın adını kullanarak bir yandan «sosyal-emperyalizm - sosyal-faşizm» dedikleri şeye sövüp sayarken öte yandan Şefik Hüsnü'nün, Reşat Fuat'ın bugün sağ ve hayatta olan arkadaşlarına da veryansın ettiler. «Mihri Belli, Şefik Hüsnü'nün mirasına sahip çıkamaz, Şefik Hüsnü örgüt adamıydı, Mihri Belli değildi; Şefik Hüsnü proletarya devrimini savundu, Mihri Belli asker-sivil zümreden radikallerin darbe yapmaları için ortam hazırlamaya girişti. Şefik Hüsnü'nün ölümüyle elden bıraktığı devrim bayrağını biz devraldık, bugün ilerilere taşıyoruz» anlamında şeyler söylediler. (Bak: Aydınlık ..... sayı.)

Yeni gençliğini Jean Jaures'lerin, Marcel Cachin'lerin rahlesinden yetişmiş, 1905 Rus devrimini gençliğinin tüm heyecanı ile izlemiş, Büyük Ekim Devriminden sonra Üçüncü Enternasyonal'in kurulmasıyla derhal Lenin'in safında yerini almış, çağımızın büyük devrimci düşüncesini Türkiye toprağında ilk savunan Şefik Hüsnü, Bolşevik formasyona sahip bu büyük adam, Üçüncü Enternasyonalin Yürütme Komitesinde Stalin'lerle, Ho Şi Min'lerle yıllarca görev yapan yaratıcı bir tutumla devrimci teoriyi Türkiye gerçeklerine uygulayan ve devrimci çizgiyi en çetin koşullarda yürekle izleyen Şefik Hüsnü, bundan ondokuz yıl önce öldüğünde devrim bayrağını kendisiyle her zaman omuz omuza savaşmış örgüt arkadaşlarına değil, dağarcıklarında Mao Tse Tung'un özdeyişlerini içeren kızıl kitaptan ve Pekin Review'den aktarma bir kaç klişeden başka bir şey olmayan ve yüzyıllar boyu egemen sınıfların körüklediği «Moskof düşmanlığına» «Mao'cu» bir kisve giydirmeye çalışan Perinçek takımına devretmiş!! Buna inanmamızı istiyorlar.

Devrimde önderliği bol keseden asker-sivil aydın zümreye devretmek istedikleri için saflarımızdan kovulanlar, bugün kendi teslimiyetçi tutumlarını bize yakıştırmaya kalkarak proleter devrimciliğine sahip çıkmalarını ciddiye almamızı istiyorlar. Eğer devrim bayrağı 1950'lerde gerçekten kendilerine teslim edilmiş olsaydı, onlar bu bayrağı 1960'ların sonunda asker - sivil radikallere devretmeye kalkışacaklardı. Ama böyle bir şey olmamıştır ve olamaz.

Biz, saflarımızda yarım yüzyıllık proleter devrimci mücadelenin kırk yılında ön safta savaşmış yoldaşlar barındıran ve hareketimizin tarihinde sağlam ne varsa onu temsil eden devrimciler olarak kesinlikle söylüyoruz ki, Şefik Hüsnü'ler, Reşat Fuat'lar ve daha niceleri bugün sağ olsalardı, bağımsız ve yaratıcı bir tutum içinde bizim saflarımızda olurlardı ve Yakup Demir gibi şarlatanları nasıl değerlendirdilerse, Pekin şabloncularını da öyle, bizim yaptığımız gibi değerlendirirlerdi.

(Devam Edecek

TERİMLER - KAVRAMLAR

Revizyonizm Sağ Oportunizm

«Oportünizm» fransızcada uygun, elverişli, yerinde, sırasında anlamlarına gelen «opportun» sözcüğünden üretilmiştir. Bir tutum ve davranışı nitelendirir, bir davranışın niteliğini betimler. Kişiler belli bir durumda oportünistçe davranabilecekleri gibi örgütler, hareketler, akımlar da oportünist bir yol, bir çizgi izleyebilirler. Oportünist tutum siyasal ya da ideolojik çizgide olabileceği gibi günlük olaylar karşısında takınılan tavırda da kendini gösterebilir. Oportünizm sosyalistlere, sosyalist akımlara özgü bir şey değildir. Burjuva düşünür ya da politikacıları içinde de oportünist yapıya sahip olanlar elbette ki çoktur, özellikle küçük burjuvalar arasında.

Oportünizm, eskilerin idarei maslahatçılık dedikleri, durum ve koşullara göre rota çevirmek, kısa vadeli çıkarlar için ilkelerden ödün vermek, koşulların güçlüğü karşısında ilkeleri savunmaya gücü yetmemek yüzünden bilinçli ya da bilinçsiz olarak koşullara boyun eğmek, ilkeleri duruma göre ayarlamak, uygunlaştırmak tutumlarını anlatır. Kaypaklık, nabza göre şerbet verme durumları da yatar bunun içinde.

Durum ve koşulları doğru değerlendirip, doğru yorumlayarak en doğru, en bilimsel —ve tabii en devrimci— tutumu saptamak her marksistin vazgeçilmez görevidir. Durum ve koşullar bilimsel tahlilde göz önünde bulundurulacak ilk ögedir her zaman. Ancak bu başka şeydir. Bu devrimci tutumda strateji ve taktik saptarken ilkelerden taviz vermek yoktur ,o anda istenen etkiyi, sonucu elde etmek için bilimi duruma uyarlamak yoktur. Bilimi koşullara yaratıcı bir tutumla uygulamak başka bir şeydir, ilkeleri kulak ardı edip bilimi koşullara uyarlamak başka şeydir. Örneğin, o zamana kadar tüm devrimciler arasında gerçek bir otorite kabul edilen Kautsky 1914 birinci dünya savaşında Alman burjuvazisinin militarizmine karşı koyamadı, Lenin'in deyişiyle sosyal-şoven oldu. Marksizmin sınıf savaşımı, enternasyonalizm ilkelerinden taviz verdi. Bu bir oportünizm örneğidir. Örneğin, 60'lı yıllarda TİP'in Meclis'e girmek, parlamenter mücadeleye gereğinden fazla önem vermek, bu yüzden de o zaman dendiği gibi Filipin demokrasiciliğine bir burjuva parlamentosu niteliği yakıştır-

mak için Türkiye tahlilini çarpıtması, Türkiye'de burjuva demokratik devrimi (çok partili düzene geçişle) gerçekleştirmiş ve önümüzdeki adım sosyalist devrimdir tezini savunması, anti-emperyalist mücadeleye gereken önemi vermemesi oportünist bir tutumdu.

Başka bir durumda, örneğin, bir örgüt içinde yanlış bir davranışın, hatalı bir eylemin eleştirisine gerek duyup, bu eleştirinin örgüt çıkarları bakımından gerekli ve sağlıklı olduğuna inandıktan sonra ,eleştiriyi önleyemiyecek nedenlerle bu eleştirilecek kişi yada kişileri gücendirmemek ve buna benzer, ilkede eleştiriyi önliyemiyecek nedenlerle bu eleştiriden kaçınmak da bir oportünizmdir.

Revision (Revizyon) fransızcada yeniden gözden geçirme yeniden ele alma anlamına gelir. Revizyonizm devrimci işçi hareketinde beliren, marksizme karşı, marksizmin ilkelerini değiştirmek ve düzeltmek üzere yeniden ele alıp tartışmayı amaçlayan oportünist bir akımdır.

19. yüzyılın sonlarında Batı'nın ileri kapitalist ülkelerinde burjuvazi gelişti ve alabildiğince güçlendi. Ve emperyalizm kendi metropol ülkesinde bir işçi aristokrasisi yaratabildi. Burjuvazi bu güçlü anında sömürüsünü daha yumuşak, liberal yöntemlerle sürdürebiliyordu. Bu durumda o zaman dendiği gibi sosyal-demokrasi bir ikilem karşısındaydı: ya marksizmin ilkelerinin ışığı altında burjuvazinin yumuşak yüzünün geçici olduğunu doğru bir biçimde saptayarak mücadelesini ona göre ayarlayacak ve her an devrime hazır bir durumda bulunmayı amaçlayacak, ya da burjuvazinin yumuşak tutumu karşısında gevşeyip eriyerek, marksizmin temel ilkelerine (yani sosyal devrim ve proletarya diktatörlüğünün zorunlu ilkelerine) sırt çevirecek parlementarizm ve sosyal reformlar batağına batacak. Bu ikinci yolu seçenler strateji ve taktiklerini kısa vadeli hesaplara dayandırdılar, kısa vadeli kolay yolu seçerek ilkeleri feda ettiler. Revizyonistlerin oportünistlikleri burada yatar.

Revizyonizm marksizme karşıdır, ama devrimci işçi hareketi içinde marksizm adına iş görür, marksizmin ilkelerini değişen koşullara göre yeniden saptamak iddiasındadır. Revizyonizm 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmıştır. Başlıca temsicileri Almanya'da Bernstein, Kautsky, Avusturya'da F. Adler, Otto Bauer, vb.dir.

Bernstein, «kapitalist toplumun iktisadî mekanizmalarını ele alarak marksizmin artı-değer, sermaye yoğunlaşması teorilerinin, servetlerin kutuplaşması sonucunu doğuran birikim yasasının yeniden gözden geçirilmesini öneriyordu. Ona göre, özellikle bunalımlar kaçınılmaz değildi. Bernstein, uluslar ve sınıflar arasında barışçı ilkelerin kurulması, kapitalizmin kademeli bir şekilde ve barışçı yoldan sosyalizme ulaşacağı temeline dayalı yeni tip bir sosyalizm öneriyordu. Toplumun sosyalist dönüşümünün sadece işçi sınıfının eseri olacağını iddia etmek gerçeği kabul etmemek demektir, diyordu,» vb.

Revizyonizm burjuva ideolojisini işçi sınıfı hareketine yamamak, marksizmi burjuva çıkarlarına uyarlamak, onun devrimci özünü yok etmek ister.

Geçen sayımızda anarko-sendikalizm için de söylediğimiz gibi işçi sınıfı hareketine musallat olan karşı kutuptaki revizyonizm belâsının temelinde de, çok sayıda küçük burjuvaların işçi sınıfı saflarına katılmaları ve emperyalizmin bir işçi sınıfı aristokrasisi yaratabilmesi vardır. Burjuva ideolojisinin işçi sınıfı hareketine yansıması vardır. Nasıl anarşistler toplumsal evrimin yalnız bir yanına yapışırlar ve onu abartırlarsa, revizyonistler de öteki yanına sarılırlar. Revizyonistler, atılımlar, hızlı sıçramalar üzerine her türlü kanıta lâfazanlık gözüyle bakarlar. Reformları ise sosyalizmin kısmî bir gerçekleşmesi olarak gördüler. Toplumsal evrimin yavaş yavaş gelişme ile hızlı sıçramalarını birbirini dıştalayan şeylermiş gibi alırlar.

Bu ilk eski revizyonistleri izleyenler en sonunda marksizmden tamamıyla ayrıldılar, burjuvaziye yamandılar. Bu sağ kanat sosyalistlerine artık revizyonist de denmiyor. Marksist literatürde böylelerine reformist deniyor.

Bir de çağdaş revizyonizm akımı var. Genellikle 1956-1958 yıllarında bazı kapitalist ülkelerin komünist partilerinde ve bazı sosyalist ülkelerin komünist partilerinde sağ oportünist bir akım olarak oldukça etkin bir biçimde kendini gösteriyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi programında revizyonizm şöyle verilmiştir:

«Burjuva etkilerin bir yansıması olan sağ oportünizm komünist hareketi içinde en büyük tehlikedir. Marksizmi inkârlarını, toplumdaki ve sınıf mücadelesindeki en son gelişmeleri hesaba katmanın gereği üzerine lâfazanlıkla maskeleyen revizyonistler, fiiliyatta, komünist hareket içinde burjuva-reformist ideolojinin tezgâhtarlığı rolünü

oynamaktadırlar. Onlar, marksizm-leninizmi devrimci özünden soyundurmak, işçi sınıfının ve tüm çalışanların sosyalizme inançlarını baltalamak, emekçi yığınları emperyalizme karşı mücadelelerinde silâhsız ve örgütsüz bırakmak istiyorlar. Revizyonistler, sosyalist devrimin ve proletarya diktatörlüğünün tarihsel zorunluluğunu inkâr ediyorlar. Marksist-leninist partinin önderlik rolünü reddediyorlar, proleter enternasyonalizminin temellerini yıkarak milliyetçiliğe kayıyorlar.»

Revizyonizm, tarihsel ve diyalektik materyalizmin ilkelerini saptırır. Yığınların bilinçli eleminin ,tarihte öznel faktörün rolünü küçümser. Kaba materyalizm tutumunu benimser ve kendiliğinden «kapitalizmin sosyalizme dönüşmesine» bel bağlar. Revizyonizmde felsefenin temel sorunu, yani materyalizm mi, yoksa idealizm mi sorusu çarpıtılmıştır. Başlıca felsefe akımlarının iki büyük, idealizm ve materyalizm kamplarında toplanması inkâr edilir. Öyle olunca da ya o yanda ya da bu yanda yer alma zorunluluğu ortadan kalkar (Oportünizm). Teori ile pratiğin arasına metafizik bir boşluk girer. Uygulamalarda marksizm-leninizmden geri dönüşler, karşı çıkışlar kaçınılmaz olur.

Revizyonizm eski biçimiyle, ideolojik anlamda, bir akım olarak elbette ki iflas etmiştir. Ama revizyonizmi kağıt üzerinde, kuramsal plânda mahkûm etmek başka şeydir, strateji ve taktikde revizyonizmden kaçınabilmek başka şeydir. Onun için revizyonizme karşı mücadele her zaman gündemdedir. Çünkü revizyonizm çeşitli biçimlere bürünebilmektedir. Ama özü her zaman aynıdır: Marksizmin devrimci özünün törpülenmesi. Çok kez çok devrimci görünen lâf ebeliklerinin ardında da gerçekte revizyonizmin yattığı da bilinen bir şeydir. Marksizme sahip çıkarak marksizme ters düşen görüşleri savunma tutumu sadece geçmişe ait bir şey değildir. Bugün ideolojik bölünme içinde olan dünya devrimci hareketinde revizyonizm suçlamasının çok yaygın, hatta bir küfür niteliğinde olduğunu biliyoruz. Belli başlı iki sosyalist ülkenin partileri birbirlerini «çağdaş revizyonistlik» ile suçluyorlar. Yani sorun günceldir.

Biz, Türkiye devrimcileri, neyin ne olduğunu çok iyi bilmekle, olayları ve akımları bilimsel sosyalizm açısından, marksizmin temel ilkeleri ölçütüne vurarak değerlendirmekle, tavrımızı —doğmatikliğe kaçmadan— kendi devrimimizin özel koşullarını, göz önünde bulundurarak saptamakla yükümlüyüz.

«Üç Dünya Teorisi» Üzerine

İflas Halinde Bir Tez

Marksizmin ortaya nasıl çıktığı bilinen bir şey, Marks ve Engels'in idealizmi çürüterek dialektik ve tarihsel materyalizmin esaslarını saptadıklarını biliyoruz. Bu bilimsel yöntemle kendi toplumlarını incelemekle kalmadılar, insanlığın gördüğü üretim biçimlerinin gerçek yapılarının aydınlığa kavuşmasına katkıda bulundular. Onlar içinde yaşadıkları serbest rekabetçi kapitalizmi didik didik ettiler, yapısını, gelişme yasalarını ortaya koydular. Çöküşünün kaçınılmazlığını ve bu çöküşün proleter devrimleri yoluyla kapitalizmin yeryüzünden silinmesine varacağını gösterdiler. Yeni geleceğin toplum biçiminin sosyalizm olacağını saptadılar.

Lenin'in, Marks ve Engels'in ortaya koyduğu temel bilimsel gerçekler konusunda söyleyecek yeni bir şeyi yoktu. O'na, bu verilere dayanarak proletaryanın devrim sorununu çözümlemek düşüyordu. Kuşkusuz devrim sorununda da Marks'ın ve Engels'in de belirli görüşleri vardı. Ne var ki, bunlar serbest rekabetçi kapitalizmin ve en gelişmiş kapitalist ülkelerin incelenmesinden elde edilen verilere dayanıyordu.

Marks ve Engels aynı zamanda, kapitalizmin tekelciliğe doğru eğilimine de işaret etmişlerdi. Lenin tarih sahnesine çıktığı zaman artık kapitalizm, Marks ve Engels tarafından incelenmiş olan kapitalizmin ötesinde bir şeydi. Büyük ustaların kehanet niteliğindeki işaretleri gerçekleşmiş ve kapitalizm yeni bir yapıya varmıştı: tekelci kapitalizm, yada emperyalizm. Yani kapitalizmi yeni bir incelemeye tabi tutmanın gereği vardı. Rusya'da kapitalizmin gelişmesi ve bunun sonucu olarak işçi sınıfı hareketinin yükselmesi, Rus marksistlerinin omuzlarına devrim sorununun biran önce çözümlenmesini yüklüyordu. Ama çarlık Rusyası daha önce Marks ve Engels tarafından incelenen ne bir İngiltere'ye, ne Fransa'ya, ne A. B.D.'ye, ne Almanya'ya benzemiyordu. Önlerinde, kapitalizm de gelişip yoğunlaşmakla birlikte, feodal ilişkilerin, serflik kalıntılarının alabildiğine yaygın olduğu koskoca, çapraşık bir ülke vardı ve bu ülke devrime gebeydi.

Bu nasıl oluyordu? Marks ve Engels, ilk sosyalist devrimlerini hep burjuva demokratik devrimlerini tamamlamış olan gelişmiş kapitalist ülkelerden beklemişlerdi. Bunun için çalışmışlardı.

TUSTAV

Hatta bu ülkelerin tümünü birden kucaklayan bir devrim ateşi ummuşlardı. Oysa devrime gebe olan söz konusu ülke bu modellere uymuyordu.

Lenin, Rus devriminin sorunlarıyla uğraşırken, bu sorunların, kapitalizmin gösterdiği değişikliklere, yani yeni duruma bağlı olduğunu kavradı. Devrim rüzgarının doğuya kaymasının, kapitalizmin tekelci aşamaya, emperyalizm aşamasına ulaşmasından ileri geldiğini sezdi. Doğmacı sosyalistler Marks ve Engels'in serbest rekabetçi döneme ilişkin olarak devrim konusunda ortaya koydukları bazı ilkeleri yerli yersiz tekrarlayıp dururken,o, derinliğine kavrayışıyla, Rus devriminin sorunlarını bir bir çözümlemeye girişti. Bunlar, doğmatiklerin gözünde Marksizmden başka herşeydi. Gerçekten de bunlar yeni şeylerdi ama kapitalizmin yeni yapısının doğal sonuçlarıydı. Böylece Lenin'in omuzlarına yalnızca Rus devriminin sorunlarını çözmek değil, dünya ölçüsünde kapitalizmin ulaştığı son aşamayı esaslı bir incelemeden geçirmek görevi de yükleniyordu. O bu görevi yerine getirmiştir.

Ve ortaya böylece Leninizm çıktı. Marksizm'den ayrı bir şey olarak değil, onun kaçınılmaz ve doğal bir sonucu olarak. Artık bilimsel sosyalizm, Marksizm-Leninizm olmuştu.

Lenin, kapitalizmin en son aşamasının tüm özelliklerini sergiledi. Kapitalizmin bundan başka bir yere varamayacağını, bu aşamanın onun en son, can çekişme aşaması olduğunu kanıtladı. Artık proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş savaşları çağına giriyorduk ve devrimler, emperyalist zincirin en zayıf halkalarında patlak veriyordu.

Bu durumda bilimsel sosyalizmi, Marksizm - Leninizm olmaktan öte bir bilim durumuna yükseltecek nasıl bir yeni katkı düşünülebilir?

Her şeyden önce Marksizm-Leninizm'in yetersiz kalacağı (ama Marksist-Leninist yöntemlerle çözümlenecek olan) yepyeni durumların ortaya çıkması gerekir. Oysa çağımız hep Lenin tarafından açıklanan emperyalizm çağıdır. Ve devrimler Lenin'in işaret ettiği, seyri izlemektedir.

Kuşkusuz Lenin'in ölümünden bu yana bir çok devrimler oldu. Sosyalist bir dünya oluştu. Ama bunların, Lenin'in gözünden kaçan şeyler olduğunu her halde ileri süremeyiz. Ulusal kurtuluş savaşları için de böyledir.

Emperyalizme gelince: Çok uluslu şirketleri, yeni sömürgeciliği, emperyalistler arası çelişkileri, emperyalist burjuvazi ile, işbirlikçi burjuvaziler arasındaki çelişkileri, bağımlılık biçimlerini, v.b... Tüm bunları Lenin'in bize daha önceden yeteri kadar açıklamadığını söyleyemeyiz.

O halde Marksizm-Leninizm'e çağımızda ne gibi bir katkı yapılabilir ki, sosyalizmin bilimi artık yalnızca Marksizm-Leninizm diye anılmaktan çıksın, ve bu özel adlardan türetilmiş iki sözcüklü terime bir üçüncü ad eklenebilsin?

Bilindiği gibi, bizdeki, Pekinciler 1970 ortalarından beri ve ÇKP daha da önce, Marksizm - Leninizm terimini; Marksizm - Leninizm - Mao Zedung düşüncesi biçimine soktular. Fakat o zamanlar önemli bir gerekçeleri yoktu, bunun için kendileri bile ciddiye almıyorlardı diyebiliriz.

Kuşkusuz Çin devrimi, tüm devrimlerin olduğu gibi ve gerçeği söylemek gerekirse, Çin'in çetin koşullardan ötürü diğer bazı devrimlerden çok daha fazla deneyler kazandırdı uluslararası proleter devrimci harekete. Gerçekten, Çin devrimi büyük bir devrimdi ve Mao Zedung bu büyük devrimin önderiydi. Ama bu kadarı, Marksizm - Leninizm'i, yalnızca, Marksizm-Leninizm olmaktan ve Mao'yu da yalnızca usta bir Marksizm - Leninizm uygulayıcısı olmaktan çıkarmaya yetmiyordu. Gerçekten Marksizm-Leninizm'e katkı niteliğinde, bu yöntemleri kullanmakla birlikte, Lenin'in incelediği dönemi eskimiş kılan, içinde bulunduğumuz çağın şimdiye değin bulgulanmamış yeni özelliklerini, yani değişmesini sergileyen ve bundan dünya proleter devrimci hareketini yönlendirir nitelikte sonuçlar çıkaran bir teori yoktu ortada. Ama 1973-74'lere gelindiğinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin üzerinden esen rüzgarlar, işaret ettiğimiz nitelikleri bizatihi içerme iddiasında yeni taşıdılar dünyanın çeşitli yerlerine. Bu, «Üç Dünya Teorisi» diye ünlenen tezdir.

Bu tezi, şöyle özetlediler: «Bu gün proleter devriminin düşmanları iki süper devlettir. Birinci, İkinci ve Üçüncü Dünya ülkelerinin işçi sınıflarından oluşan uluslararası proletarya, iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinin önderidir. Üçüncü dünya ülkeleri ve halkları, bu birleşik cephenin temel gücüdür. İkinci Dünya, iki süper devlete karşı mücadelede kazanılacak bir ara güç durumundadır. İki süper devlet arasındaki çelişmelerden de, dünya birleşik cephesini güçlendirecek şekilde yararlanmak gerekir. İşte Üç Dünya tahlilinin ortaya koyduğu devrimci strateji özetle budur» (Aydınlık, sayı 78, s. 17).

Evet, şaka etmiyoruz, gerçekten bunları yazabiliyorlar.

(Devam Edecek)

(Baştarafı 16 da)

Egemen çevreler bir CHP AP koalisyonuna yanaşmıyorlar. Tam tersine 5 Haziran seçimlerinden sonra görüldüğü gibi bu çevreler böyle bir koalisyona kesinlikle karşıdırlar. MSP'nin sözcülerinin özellikle Erbakan'ın tutarsızlıkları, saçma sapan beyanları herkesce bilinir Bu partinin çatısı altında bir sürü yobazın barındığ da bilinmektedir. Ama nedense emperyalist tekeller olsun büyük sermaye olsun MSP'nin bir an önce iktidardan uzaklaştırılmasını şart koşuyorlar. Biz bunu söz konusu çevrelerin Türkiye politikasında tutarlılık aradıklarından ötürü olduğunu ya da bunların laiklik ilkesinin savunucuları kesildiklerinden ileri geldiğini hiç sanmıyoruz. Besbelli ki MSP, tüm tutarsızlıklarına karşın, genel başkanının tüm saçmalıklarına karşın emperyalist tekellerin arabasının tekerleğine çomak sokmaktadır. Onu bunun için cezalandırmak istiyorlar. Buradaş CHP yönetimine düşen görev kendi demokratik, dönüşümcü programlarını bir ölçüde de olsa uygulamak amacıyla büyük sermaye çevrelerinin telkinlerine kapılmamak ve gerekli devlet adamlığı esnekliğini göstererek MSP'yi daha tutarlı bir tutuma davet etmek ve onunla koalisyon olanaklarını araştırmaktır. Unutmayalım ki 1974'de sekiz aylık CHP-MSP koalisyonu her şeye rağmen ondan önceki ve onu izleyen iktidarlara kıyasla çok daha başarılı olmuştur. Ancak 5 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi bugün de CHP yönetimi MSP ile diyalog kurmaya yanaşma niyetinde gözükmüyor. Bunun egemen güçlere bir taviz olduğu açıktır.

Bugünün Türkiye'sinde siyasi bunalım yalnızca partilerarası ilişkileri göz önünde tutarak tahlil edilemez. Unutmayalım ki Türkiye'de bir faşist terör düzeni tezgahlama özleminde olan fesat yuvaları vardır ve bunlar rahatça tertiplere girişebilmektedirler. Daha dün ABD emperyalizminin casusluk örgütü CİA'nın ve onun yerli şubesinin tezgahladığı bir 12 Mart darbesi oldu. 12 Martçılar kontr-gerillasıyla ve yeni kurdukları legal, illegal örgütleriyle hukuk devleti yasalarına meydan okuyarak yedekte bekliyorlar. Beklemek ne kelime siyasi cinayetlerini, faşist saldırılarını sürdürüyorlar. Bundan bir kaç ay önce 1 Mayıs katliamını tezgahlayabildiler. Ve şu anda olanca güçleriyle bir faşist darbeye elverişli istikrarsızlık, anarşi ortamını yaratmakla meşguldürler. Artık siyasi cinayetlere yalnız öğrenciler, işçiler, halktan insanlar değil, üniversite profesörleri bile hedef olmaktadırlar.

Büyük Millet Meclisi'nde son gensoru tartışmaları sırasında Demirel, «Hükümet güvensizlik oyu alırsa bunalım doğacaktır. Bu gensoru bunalım gensorusudur,» dedi. Arkasından yasak savmak için, «Bu bunalımdan ülkenin hemen çıkması, kurtulması lâzımdır,» dedi ama, Demirel'in bu sözleri anlamlıdır. MC iktidarının başının bir faşist darbe komplosu içinde olup olmadığını bilemeyiz. Ama böyle bir komplo içinde olanların bulunduğu ve bunların emperyalist mihraklara bağlı olduğu kesindir. Uyanık olalım. Bugün birinci devrimci görev faşist darbe özlemi içinde olanların özlemlerini kursaklarında bırakmaktır. Türkiye'nin anti-faşist güçleri her zamankinden güçlü ve her zamankinden daha çok birlik ve dayanışma durumunda olmak zorundadırlar.

İstanbul Barosu Genel Kurulu Divan Başkanlığına

İktidarın desteği ile ülke düzeyinde bir siyasal cinayetler fırtınası estiriliyor. Hemen her gün faşist katiller insanlarımız öldürüyorlar. Cüretlerini güpegündüz adam tutuklayıp kurşuna dizmeye kadar vardırmışlardır. Bağımlı Kapitalizm en derin bunalımını geçiriyor. Emekçi halkımız yoksulluk uçurumuna itilmiştir. Egemen güçler artık eski yöntemlerle yönetemez duruma düştüler. Onun için devlet aygıtının kilit noktalarına faşist çetenin adamlarını yerleştiriyorlar. Onun için katiller, devlet malını talan edenler resmen korunuyor.

Bugün Türkiye'de adalet ilkelerine bağlı hukukçunun durumu çetin bir durumdur. Ama buna rağmen Türkiye hukukçusu, kitlesiyle, kendine düşen yurtseverlik görevini gücü yettiğince başarmaktadır. İstanbul Barosu mensuplarının bu camia içinde seçkin bir yeri var. Emekle mücadele ile sağlanan bir yer.

Baronuzun Genel kurulunu selamlar, başarılar dilerim.

Türkiye Emekçi Partisi
Genel Başkanı
M. BELLİ

CHP-AP Koalisyonu Çözüm Değildir

İkinci MC'nin defteri dürülmüşe benzer. AP'den istifalar sonucu hükümet parlamento desteğini kaybetmiştir. Ne varki, CHP, bu kez de tek başına iktidar olamıyor. Ana muhalefet partisi, görünüşe göre, ya AP ile Demirel'siz bir koalisyon peşindedir, ya da AP'den kopan parçayı kendisine destek yaparak iktidar olmayı düşünmektedir.

Yani büyük sermayenin ve onun arkasında duran emperyalist tekellerin öteden beri dayatmak istedikleri çözüm gerçekleştirilecektir. Geçen hafta toplanan Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin (TÜSİAD)ın Yüksek İstişare Konseyi ısrarla bir CHP-AP koalisyonu isteminde bulunmuştur. İşbirlikçi kapitalistlere göre istikrarlı ve güçlü bir ıktidar ancak böyle bir koalisyonla sağlanabilir. Yüksek İstişare Kurulu'nun görüşüne göre Kıbrıs sorununun çözümü için Türkiye'den istenen tavizleri ancak bir CHP-AP koalisyonu rahatça verebilir, İMF ile olan ilişkileri ancak bu koalisyon işbirlikçi kapitalistlerin çıkarlarına uygun doğrultuya yöneltebilir.

Sanayici ve iş adamlarının açıkça söylemedikleri şey bu yoldan demokles kılıncını sürekli olarak CHP'nin tepesinde sallandırabilecekleridir. Konsey'e katılan işadamlarından Ata Bodur, böyle bir koalisyondan CHP'nin sivri yanlarının budanabileceğini söylüyor. Bu ne demektir? Bu, CHP'nin o ılımlı küçük burjuva dönüşümcü seçim platformunu rafa kaldırması demektir. Bu, CHP'nin halka verdiği sözden dönmesi ve büyük sermayenin yörüngesine girmesi demektir. Besbelli ki böyle bir gelişme CHP içinde önemli sarsıntılar yaratacak ve belki de partinin bölünmesine yol açacaktır. Bu olduğu takdirde CHP'nin emekçi halkın gözünde, küçük burjuva sınırlamalar içinde de olsa bir alternatif olmaktan çıkacağını ve Türkiye parlamenter politikasının 1950'lerin ve 1960'ların Filipin demokrasiciliği koşullarına geri döneceğini emperyalist tekeller ve işbirlikçileri pek içi biliyorlar.

Tabii bir CHP-AP koalisyonu ile kendi eserleri olan iktisadi bunalımın yükü emekçi halkın sırtına daah kolayca yüklenebilecektir.

AP'den koparak 12 kişilik bir bağımsız grup oluşturan milletvekillerinin de büyük sermayenin isteklerine uygun olarak Demirel'siz bir AP-CHP koalisyonu yanlısı olduklarını gazeteler yazıyorlar. Yani bugün Ankara'da tüm yollar CHP-AP koalisyonuna vardırılmak istenmektedir. Biz başından beri ısrarla belirttik: CHP'nin varlık sebebi ,ılımlı küçük burjuva bir platformla emekçi halkın oylarını isteyen burjuva hukuk devletinden yana, açık ya da üstü örtülü faşist uygulamalara karşı olduğunu söyleyen bir parti olarak birinci ve ikinci MC'ye ve onun kolbaşısı olan AP'ye muhalefetidir. AP ile koalisyon CHP için siyasi intihar olacaktır.

(Devamı 15. sayfada)

TÜSTAV